

New York Timesi bestsellerite autor

LORI FOSTER

NII VAPPER
JA MEELEKINDEL

Originaali tiitel:
Lori Foster
Stronger Than You Know
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus elavate või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06427323
ISBN 978-9949-87-092-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kimmy Pottsile!

Sa vastasid nii lahkelt minu Facebookis avaldatud palvele Colorado kohta informatsiooni saata. Ma olen väga tänulik, ja mitte üksnes selle eest, Sa vastasid ka kõigile mu tüütutele lisaküsimustele. Ma tunnen küll Suitsumägesid, aga Kaljumägesid... mitte nii palju. Sinust oli väga palju abi, Kimmy, ja mul on hea meel, et ma ei pidanud ise Coloradosse lendama. (Mitte et ma seda oleksin plaaninud, aga ikkagi...) Tuhat tänu Sulle!

Ma pean tunnistama, et mul on maailma KÕIGE paremad lugejad.

Kallistusega

Lori

*PS, kui kohanimedesse on mõni viga sisse jäänud, siis üksnes minu süül!

Esimene peatükk

VEEL enne kui Uberi juht Kennedy Brooksi korterelamu poole keeras, tuli Kennedyl ärevusest kananahk ihule. Kell oli juba üle südaöö, aga sinna ei olnud midagi parata.

Ta oleks pidanud õhusöögiajaks kodus olema.

Üks viivitus teise järel oli ta plaanid nii sassi löönud, et ta oli pidanud lennu edasi lükkama. Pärast kahetunnist lennujaamas passimist oli ta kurnatuse äärel. Ta ei soovinud muud kui vaid kindlalt lukus koduukse taga voodisse vajuda.

Kui suletud akendest hakkas autosse suitsulõhna imbuma, pani see Kennedy südame kiiremini lööma. Tal oli kohutav eelaimus, et täna öösel ta küll rahu ei saa. Võib-olla isegi mitte lähitulevikus.

„Mis teie arvates juhtus?“ küsis autojuht, osutades pilkases pimeduses vilkuvatele tuledele.

„Tulekahju,“ hingeldas Kennedy. Ja mitte ainult tulekahju, vaid tulekahju majas, kus tema elab. Igal pool seisis tuletõrjemasinad, politseiautod ja kiirabiautod. Ta tundis ära üksteise külge klammerduvad naabrid, paljudel Colorado ööjaheduse peletamiseks tekk ümber. Tänavaid ääristasid uudishimulikud pealtvaatajad, kes olid tulnud õnnetust uudistama.

Väriseva käega suud kattes jäi Kennedy üksisilmi vaatama tohutut leeki, mis neelas kogu maja – kaasa arvatud selle korruse, kus oleks võinud praegu magada tema.

Autojuht ei saanud lähemale sõita ja Kennedy seda ei tahtnudki. „Peatuge siin.”

Autojuht vaatas teda tahavaatepeeglist. „Kuulge, kas teiega on kõik korras? Kas see on teie maja?”

„Jah.” Kennedy neelatas tugevalt. *Mida teha, mida teha?*

Kuna elu rängad õppetunnid olid teda ettevaatlikuks muutnud, võttis ta rahakotist veel raha. „Oodake siin, palun.”

Noormees silmitses raha, vaatas uuesti tulekahju ja võttis lõpuks rahatähed vastu. „Kui kaua?”

„Pean vaid ühe kõne tegema.” Kennedy kõhkles veelgi. „Ma seisan täpselt teie auto ees, autotulede valguses.” Ta vajab kõnelemiseks privaatsust, aga ta ei tahtnud pimedas üksinda olla. „Jätke tuled põlema, eks?”

„Hea küll.”

Teades, et ta ei või enam kauem viivitada, asetas Kennedy käetõkrihina kindlalt üle õla, võttis telefoni ja astus autost välja. Oli ebatavaliselt jahe septembriöö, ometigi tundis Kennedy, kuidas ta kuumusest õhetab, nagu limpsiksid leegid juba tedagi.

Kennedy arvates oli ainult üks inimene, kes võis talle sellises olukorras appi tulla.

Tal vedas, et mehe number oli telefonimälus, sest ta käed keeldusid koostööd tegemast.

Kui telefon kutsus, jälgis Kennedy valvsalt ümbruskonda. Ta oleks võinud peaaegu vanduda, et keegi jälgib teda, aga kui ta autojuhi poole vaatas, ei näinud ta meest, sest auto esituled paistsid talle otse silma.

„Hallo?”

Reyes McKenzie unesegune hääl pani ta võpatama ja mitte sugugi esimest korda. Ta oli meeter üheksakümne nelja sentimeetri pikkune treenitud keha, tugevate luude ja enesekindla hoiakuga. Tänu oma jõusaalile oli Reyese võimas keha nagu skulptuur, tuge-

vust väljendas tema häälg, hetkega kerkis tema kuju Kennedyle silme ette.

Mõistagi olid mehel ka teised huvid, mis selgitasid ohtu, mis temast alati kiirgas.

Just seda Kennedy täna vajaski.

Telefoni tugevasti käes hoides ja lootes, et mees teda kuuleb, sosistas ta: „Tere. Siin Kennedy.”

Mehe unisest häälest kumas läbi teravnenud tähelepanu. „Mis lahti?”

Jah, Reyes oli kahtlemata õige inimene, kellele helistada. Mis siis, et tal olid omad saladused – mingil seletamatul põhjusel Kennedy usaldas teda. Vähemalt enamjaolt.

Täna õhtul ei olnudki tal muud valikut. „Reyes, ma vajan sind.”

Kennedy kuulis meest liigutamas, kui too lausus: „Olen kahe minuti pärast uksest väljas. Vii mind asjaga kurssi.”

Olgu õnnistatud mees, kes ei kõhelnud, kas tõtata talle appi või mitte. Ilma pikema jututa andis Kennedy talle oma aadressi, mida polnud varem anda tahtnud. Elu muudab järsult plaane ja tema plaanid olid just äsja alatult pea peale pööratud. „Ma ei ole tegelikult oma korterelamus. Olen majanurga juures, kiirabiautode rivi taga Uberi taksos. Aga ma ei tea, kui kaua autojuht veel minuga siin passib.”

„Kas sa oled vigastatud?”

See kartlik küsimus kätkes endas kiireloomulisust.

„Ei.” *Veel mitte.* „Kas ma võiksin asja siis selgitada, kui sa kohale jõuad? Kardan, et praegu ei ole turvaline.” Kennedy tundis, et on ennast kohutavalt paljastanud.

„Jäta see Uberi autojuht kus see ja teine, üks?” Telefonis kajasid ukse sulgumise mütsatus, seejärel sammude müdin trepil. „Mine mõne tuletõrjuja juurde. Või kiirabiauto juurde. Jää sinna. Mul kulub kohalejõudmiseks kõige rohkem viisteist minutit, kui kõvasti vajutan.”

Noogutades silmitses Kennedy tänavat. Võimuesindajad paistsid kõik nii kaugel olevat, nende ja tema vahele jäi suur valgustamata ala. „Ma... ma ei tea, kas saan.”

„Kurat.“ Autouks löödi kinni. „Ma olen teel, kullake, kuuled? Mine tagasi autosse Uberi juhi juurde ja sõitke ringi tiheda liiklusega piirkonnas. Ärge inimitühja kohta sõitke ega ka peatuge. Ütle, kas said aru, Kennedy?“

„Sain küll.“

„Tulge viieteistkümne minuti pärast tagasi. Ma ootan seal.“

Jah, see kõlas mõistliku plaanina. „Aitäh, Reyes.“

„Hoia silmad lahti.“ Reyes katkestas kõne, ilmselt keskendudes sõitmisele, ja jälle tundis Kennedy end täiesti üksinda. Kätt kotti pistes leidis ta sealt uimastipüstoli ja võttis selle kätte. Ta oli selle neetud riista käsitlemist küll harjutanud, aga polnud seda kunagi kellegi peal katsetanud.

Ta ei tahtnud seda ka täna õhtul teha, aga uimastipüstolit käes hoides tundis ta end julgemini.

Ümbrust mattis paks suits ja pinge aina kasvas. Ta avas tagumise autoukse, libistas end istmele ja lausus autojuhile: „Kas te võiksite sõita palun?“

Ärritunult pööras autojuht end tema poole. „Kuulge, ma pean lennujaamast järgmise reisija peale võtma. Ma ei saa lihtsalt...“

„Teie vaev saab tasutud, ma luban.“

Mees silmitses teda teistmoodi pilgul, uurides Kennedy keha. „Mida see peaks tähendama?“

Oh, issanda värk... Kennedy teadis, et ta on korratu. Ta oli oma juuksed umbropsu hobusesabasse sidunud, tema meik oli laiali läinud ja seljas kandis ta lohvakaid, lennureisiks mugavaid riideid. Temas ei olnud sel hetkel mitte midagi kütkestavat. „See ei olnud ettepanek, unustage ära. Pange uksek lukku ja sõitke viisteist minutit ringi. Püsige tihedas liikluses – ei mingeid pimedaid kohti ega tühje tänavaid – ja tooge mind siis siia tagasi. Annan teile veel nelikümmend dollarit.“

Pakkumist kaaludes uuris mees jätkuvalt Kennedyt.

Auto esiaknast paistev liikumine pani Kennedy võpatama. Seal pikkade varjude keskel hiilis nende poole kaks meest. „Uksed lukku ja sõida, kurat!“ karjus Kennedy.

Hämmeldunult vaatas autojuht nüüd ringi ja sel hetkel, kui ta mehi märkas, hakkasid need jooksma.

Otse nende poole.

„Kurat!“ Lükanud käigu sisse, tagurdas autojuht kiiruga pea-aegu telefoniposti otsa. Auto ringi pööranud, vajutas ta gaasipedaalile ja väike sõiduauto vappus tühja tänava poole. Taas läks autojuhi pilk tahavaatepeeglisse. „Kes kurat need olid?“

Üle õla vaadates ahmis Kennedy õhku. „Ei tea,“ sosistas ta. *Aga tean, et nad ei ole veel loobunud.*

REYES kihutas nagu hullumeelne. Tema Harley oleks kiirem olnud, aga ta ei suutnud kujutleda Kennedyt enda vastu klammerdumas, juuksed tuules lehvimas. Pealegi ei olnud tal aimugi, kas naine on niisuguseks külmaks ööks vastavalt riides. Süngena peatas ta auto Kennedy korterelamu vastas tänavanurgal. Teed olid liikluseks suletud ja tuletõrjumatel olid endiselt käed tööd täis. Rahvahulk oli surutud tahapoole, politsei hoidis seda kontrolli all.

Ringi vaadates ei näinud Reyes Kennedyt.

Ent ta silmas kaht kahtlast tüüpi, kes toimuval hoolega silma peal hoidsid. Üleni tumedas riietuses, mustad kootud mütsid silmile tõmmatud, jälgisid nad tänavaid, mitte tulekahju.

Silmi kissitades vaatas Reyes piirkonna üle, kuid teisi kahtlasi kujusid ta ei märganud. Inimestel jätkus silmi üksnes tulemõllule – erinevalt nendest kahest tüübist.

Reyes haaras telefoni, avas viimaste kõnede loetelu ja puudutas Kennedy nime. Naine võttis vastu enne, kui esimene kutsung lõppeda jõudis.

„Reyes?“ küsis ta ärevusest võbiseval häälel.

„Kus sa oled, kullake?“

„Ma ei saanud tagasi tulla. Kaks meest jälitavad mind.“

„Jah, ma näen neid. Kas nad tülitasid sind?“

„Nad tormasid Uberile järele, aga autojuht pääses minema. Ma... ma ei tea, mida nad tahavad.“

„Selgitan selle välja. Anna mulle kaks minutit, siis sõitke tagasi. Selleks ajaks peaksin valmis olema.” Veidi hiljem lisas ta: „Olen oma autos.” Kuna Kennedy oli käinud Reyese jõusaalis ja nad olid koos ühe suure tänavakassi päästnud, teadis ta, milline mehe auto on.

„Mida?” Hingetus paanikas ta lausa kriiskas: „Mida see tähendab, et sa selgitad välja? Sa ei saa ju kuidagi...”

„Ikka saan.” Juba mõnda aega olid nad Kennedyga tiirutanud teineteise saladuste ümber nagu kassid ümber palava pudru. Hädaohuga silmitsi seistes oli naine helistanud talle, nii et küllap oskab Kennedy tema võimeid hinnata.

Tänane öö paistis olevat nagu loodud selleks, et naine tema kohta veel enam teada saaks. „Kas sa kuulsid mind, Kennedy? Mida ma ütlesin?”

„Kahe minuti pärast,” kordas naine tuimalt. „Reyes, ära mitte üritagi...”

Nähes, et tüübid olid teda märganud, Reyes naeratas ja lõpetas kõne. Ta astus autost välja ja hakkas sõbralikult moel nende poole astuma. „Mis juhtus, kas teate?”

Mehed vaatasid teineteisele otsa. Pikem mees vastas: „Korter-maja läks põlema.”

„Jah, ma näen seda isegi.” Nüüd oli Reyes neist vaid kolme meetri kaugusel. „Kes maja süütas?”

Mehed vaatasid jälle teineteisele otsa ja jälle vastas Loikam: „Kes ütleb, et keegi süütas? Viga võis olla elektrijuhtmetes.”

„Ei olnud.” Reyes astus pikal ja enesekindlal sammul neile veel lähemale. „Kindlasti on teil, tõbrastel, sellega pistmist.” Ta muigas. „Oli nii, mis?”

Loikam pistis käe jaki alla ja Reyes virutas jalaga ta selili. Loikam kukkus nii rängalt, et tal jäi hing kinni.

Tema lühem sõber võttis sisse ründepoosi.

Halb liigutus. Lühikese ja kiire jalahoobiga rammis Reyes tüübi põlve. Too karjatas valust, kui ta jalg ebaloomulikult väändus.

Kiiresti surus Reyes ta maha ning võttis temalt ära noa ja püstoli. Kükakil olles pööras ta pilgu Loikamile, kes end juba jalule ajas.

Lootes ehk Reyese liigutust matkida üritas Loikam talle jalaga näkku virutada.

Reyes tõmbus löögi eest kõrvale, haaras Loikamil pahklust ja tõmbas teda nii, et too jälle tasakaalu kaotas.

Juba teist korda vajus mees maha. Õnnetuseks lõi ta oma pea lõhki ja kaotas oiete saatel teadvuse.

„Kurat võtaks!“ Reyes pöördus lühema tüübi poole ja müksas teda. „Kes te olete ja mida te sellest tüdrukust tahate?“